

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ МИЛОСАВЉЕВ против СРБИЈЕ

(Представка број 15112/07)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

12. јун 2012. године

Ова пресуда ће постати правоснажна у околностима предвиђеним чланом 44. став 2. Конвенције. Могуће су редакторске промене.

У предмету Милосављевић против Србије,

Европски суд за људска права (Друго одељење), на заседању Већа у саставу:

Françoise Tulkens, *Председник*,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

Işıl Karakaş,

Guido Raimondi,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Helen Keller, *судије*,

и Stanley Naismith, *Секретар одељења*,

после већања на затвореној седници одржаној 22. маја 2012. године, изриче следећу пресуду, која је усвојена на тај дан:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 15112/07) против Србије, коју је Суду према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“), поднео држављанин Србије, г. Живко Милосављевић („Подносилац представке“), 21. марта 2007. године.

2. Подносиоца представке пред Судом је заступала гђа М. Кулиџан, адвокат из Кикинде. Владу Србије („Влада“) заступао је њен заступник, г. С. Царић.

3. Подносилац представке навео је да је претрпео повреду права на претпоставку невиности и жалио се због одузимања возила.

4. Представка је 7. децембра 2010 . године достављена Влади. Такође је одлучено да се допуштено и основаност представке разматрају истовремено (члан 29. став 1.).

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

5. Подносилац представке рођен је 1947. године и живи у Кикинди.

A. Чињенице како их је приказао подносилац представке

6. Чињенице овог предмета, како их је приказао подносилац представке, могу се сумирати како следи.

7. Подносилац представке је у септембру 2000. године купио аутомобил (Mercedes 190D) од неког лица које живи у Немачкој. Намера му је била да га користи као такси. Пошто је аутомобил већ био старији од шест година, подносилац представке није могао да га директно региструје у Србији. Због тога је он аутомобил прво регистровао у Босни и Херцеговини, на име рођака, а у Србији је аутомобил регистровао тек у децембру 2000. године, када је ова друга држава усвојила закон којим је то било могуће.

8. Општина Кикинда 21. јануара 2003. године донела је одлуку у којој се наводи да ће подносилац представке, који је таксиста од 20. септембра 2002. године користити предметни аутомобил као такси.

9. Полиција је 6. маја 2004 . године запленила аутомобил подносиоца представке због царинског прекршаја.

10. Комисија за царинске прекршаје Царинарнице Зрењанин је 5. јула 2004. године обуставила прекршајни поступак покренут против подносиоца представке, али је упркос томе одлучила да му одузме возило. Царинарница је објаснила да је уверена да је подносилац представке начинио предметни прекршај, тј. да је прихватио да увезе возило које се није могло законски увести, а да о томе није обавестио надлежне царинске органе, али је констатовала да се прекршајни поступак није могао због наступања релативне застарелости. Одузимање је, међутим, било оправдано пошто није наступила апсолутна застарелост (видети ставове 23-25 у даљем тексту).

11. Подносилац представке је 21. јула 2004. године уложио жалбу против ове одлуке, приметивши да Царинарница није правилно утврдила релевантне чињенице и да је такође дошла до „погрешног правног закључка“ који је довео до коначног одузимања његовог аутомобила.

12. Министарство финансија је 18. фебруара 2005. године одбило ову жалбу. Оно је, доносећи одлуку, између осталог, навело да апсолутна застарелост није наступила и да је спорно одузимање возила тиме законито.

13. Неодређеног дана после тога Царинарница је изгледа продала аутомобил подносиоца представке трећем лицу. Новац добијен на тај начин депонован је код Министарства финансија.

14. Подносилац представке је 16. марта 2005. године уложио захтев за ванредно преиспитивање правоснажне одлуке, поново наводећи своје раније аргументе.

15. Врховни суд Србије је 2. фебруара 2007. године одбио захтев подносиоца представке за ванредно преиспитивање правоснажне одлуке и потврдио решење Министарства финансија као и разлог које је оно навело.

Б. Додатне чињенице које је Влада презентовала

15. Влада се није сложила са неким чињеницама које је подносилац представке изнео и доставила је додатне детаље, који се могу сумирати како следи.

16. Подносилац представке је у августу 2000. године купио половно возило (Mercedes 190D) од неког лица које живи у Немачкој. Претходни власник аутомобила вратио је регистарске таблице надлежним немачким органима.

17. У то време и с обзиром на старосну границу, предметни аутомобил није могао да се законски увезе у Србију. У сваком случају, чак и да је то било могуће, подносилац представке би морао да плати значајну суму за царинске трошкове и порезе, тј. укупно 44% каталожке вредности аутомобила.

18. У одређеном тренутку 2000. године Влада је најавила да разматра уредбу којом ће се омогућити увоз аутомобила из једне од бивших југословенских република ослобођен свих царина или пореза, без обзира на старост возила. Ова уредба је коначно усвојена у децембру 2000. године (видети став 28. у даљем тексту).

19. Подносилац представке је затим употребио фалсификована документа да докаже да је аутомобил био регистрован у Босни и Херцеговини, на име друге особе, последње три године. Тиме је он осигурао уживање погодности предвиђених наведеном уредбом и успео да 12. децембра 2000. године региструје аутомобил у Србији.

20. Општински суд у Кикинди је 23. марта 2005. године нашао да је подносилац крив за кривично дело навођења на оверавање неистинитог садржаја. Општински суд је посебно утврдио да је подносилац представке поднео фалсификовани документ, тј. лажну босанско-херцеговачку саобраћајну дозволу, која је требало да покаже да се предметни аутомобил увози из Босне и Херцеговине, а не из Немачке, на основу чега су надлежни органи Србије издали саобраћајну дозволу. Подносилац представке, који је за аутомобил платио 5.000 немачких марака (ДМ), осуђен је на казну затвора од три месеца, условно на годину дана.

21. Окружни суд у Зрењанину је 1. јуна 2005. године потврдио ову пресуду по жалби, и она је тако постала правоснажна.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО

А. Царински закон из 1992. године (објављен у „Службеном листу Савезне Републике Југославије“ – „Сл. лист СРЈ“ - бр. 45/92, 16/93, 50/93, 24/94, 28/96, 29/97, 59/98, 23/01, 36/02 и 7/03)

22. Члан 199. предвиђа да се царински прекршајни поступак не може покренути ако је прошло више од три године од датума када је предметни прекршај извршен (релативна застарелост).

23. Члан 204. став 2. предвиђа, између осталог, да се возило употребљено за извршење царинског прекршаја може одузети чак и када се, из законских разлога, поступак не може покренути против починиоца, изузев у случајевима апсолутне застарелости.

Б. Закон о прекршајима којима се повређују савезни прописи (објављен у „Службеном листу Савезне Федеративне Републике Југославије“ – „Сл. лист СФРЈ“ – бр. 4/77, 36/77, 20/82, 14/85, 74/87, 57/89, 3/90 и 35/91, као и у „Сл. листу СРЈ“, бр. 50/93, 24/94, 28/96 and 64/01)

24. Члан 48. став 1. предвиђа, између осталог, да чак и када је прекршајни поступак покренут апсолутна застарелост наступа пошто протекне двоструко време неопходно за релевантну застарелост.

В. Закон о прекршајима из 1989 . године (објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“ – „Сл. гласник РС“ – бр. 44/89, 21/90, 11/92, 20/93, 53/93, 67/93, 28/94, 16/97, 37/97, 36/98, 44/98 и 65/01)

25. У „Службеном гласнику Републике Србије, број 55/04 од 21. маја 2004. године објављена је измена овог закона, којом је, између осталог, Закон о прекршајима којима се повређују савезни прописи из 1977. године стављен ван снаге у целости.

26. Члан 69. став 7. Закона о прекршајима из 1989. године, измењен, суштински одговара члану 48. став 1. претходног Закона о прекршајима којима се повређују савезни прописи из 1977 . године.

Г. Прописи у вези са регистрацијом одређених возила у Србији

27. Влада је 1997. године и 2000. године усвојила две посебне уредбе (*Уредба о регистрацији возила из бивших република СФРЈ које нису у саставу Савезне Републике Југославије*, објављена у „Сл. листу СРЈ“, број 32/1997, и *Уредба о посебној накнади за регистрацију одређених возила*, објављена у „Сл. гласнику РС“, бр. 49/2000, 51/2000 и 7/2001). Њима се утврђују услови за регистрацију одређених возила у Србији, укључујући и она регистрована у једној од бивших југословенских република.

Е. Основни кривични закон (објављен у „Сл. листу СФРЈ“, бр. 44/76, 46/77, 34/84, 37/84, 74/87, 57/89, 3/90, 38/90, 45/90 и 54/90, у „Сл. листу СРЈ“, бр. 35/92, 16/93, 31/93, 37/93, 24/94 и 61/01, као и у „Сл. гласнику РС“, број 39/03)

28. Члан 69. став 1. предвиђа, између осталог, да се предмети употребљени за извршење кривичног дела могу одузети ако припадају починиоцу.

29. Чланови 84-87 предвиђају, између осталог, да се свака материјална корист проистекла из кривичног дела одузима. Предметна материјална корист може укључити новац, физичке предмете и све друге вредности. Ако одузимање у природи није могуће, починилац може бити обавезан да исплати одређену суму која је сразмерна његовој незаконито стеченој користи.

ПРАВО

I. НАВОДНЕ ПОВРЕДЕ ЧЛАНА 6. СТАВ 2. КОНВЕНЦИЈЕ И ЧЛАНА 1. ПРОТОКОЛА БРОЈ 1

30. Подносилац представке се жалио да је Царинарница повредила његово право на претпоставку невиности зајемчено чланом 6. став 2. Конвенције.

31. Подносилац представке се даље жалио да је пленидбом његовог возила прекршен члан 1. Протокола број 1.

32. Одредбе на које се позвао подносилац представке гласе како следи:

Члан 6. став 2.

“Свако ко је оптужен за кривично дело мора се сматрати невиним све док се не докаже његова кривица на основу закона.”

Члан 1. Протокола бр. 1

“Свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права.

Претходне одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу с општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других дажбина или казни.”

А. Допуштеност

1. У вези са обе притужбе

33. Влада је тврдила да је подносилац представке пропустио да достави све чињенице релевантне за своје притужбе. Она је посебно изнела да је он пропустио да обавести Суд о својој кривичној осуди (видети ставове 21 и 22 у горњем тексту), да би га намерно заварао и исфорсирао успех представке. Влада је због тога сугерисала да је подносилац представке злоупотребио право на представку, и да би његову представку требало одбацити сходно члану 35. став 3. Конвенције.

34. Подносилац представке навео је да се његова представка односи на поступак који је последица одузимања његовог возила, а не његове кривичне осуде.

35. Суд примећује да се представка може одбацити само ако злоупотребава права у смислу члана 35. став 3. Конвенције у изванредним околностима, као што су када је представка намерно заснована на опису чињеница којим се пропуштају или изврћу догађаји од централне важности (видети, на пример, *Akdivar и други против Турске*, 16. септембар 1996 . године, ст. 53-54, *Извештаји о пресудама и одлукама 1996-IV*; *Varbanov против Бугарске*, број 31365/96, § 36, ЕЦХР 2000-X; и *Assenov и други против Бугарске*, одлука Комисије од 27. јуна 1996 . године, одлуке и извештаји (ДР) 86-Б, стр. 54). Од подносиоца представке се не очекује да достави све могуће информације о предмету. Његова је дужност, међутим, да достави најмање све оне битне чињенице које има на располагању и за које мора знати да су од значаја за Суд да би могао да предмет правилно процени (видети, на пример, *Al-Nashif и други против Бугарске*, (одлука) број 50963/99, 25. јануар 2001 . године).

36. Суд примећује да у првом обраћању подносилац представке није споменуо кривичну осуду од 23. марта 2005. године, која је постала правоснажна до 1. јуна 2005. године (видети ставове 21 и 22 у горњем тексту). Према наводима Владе у том смислу, он је једино изјавио да се његова представка Суду односи на прекршајни поступак који је последица одузимања његовог возила, а не кривичне осуде.

37. Суд према томе сматра да је, са једне стране, подносилац представке, чак и да није доставио лажне информације, можда заиста покушао да представи свој предмет као једноставну, јасну ствар. Са друге стране, међутим, апсолутно нема позивања на кривичну осуду подносиоца представке у оквиру наведеног прекршајног поступка (видети ставове 9-15 у горњем тексту), самом кривичном осудом није наложено одузимање возила (видети ставове 21 и 22 у горњем тексту), а одузето возило подносиоца представке је чак продато трећим лицима пре наведене осуде (видети ставове 13, 21 и 22 у горњем тексту). Најзад, тачно је да се притужбе подносиоца представке у предмету пред Судом односе само на прекршајни поступак.

38. У таквим околностима, Суд не може а да не закључи да чињенице које је подносилац представке изоставио, међутим, на жалост, нису од таквог значаја да би га спречиле да правилно процени предмет. Примедба Владе с тим у вези се, према томе, мора одбацити.

2. У вези са притужбом према члану 6. став 2.

39. Суд подсећа да правило исцрпљивања домаћих правних лекова, о коме је реч у члану 35. став 1. Конвенције, обавезује оне који желе да предмет изнесу пред њега, да прво употребе правна средства предвиђена домаћим правним системом, чиме се државе ослобађају одговорности пред Судом за своје поступке пре него што им се пружи прилика да ствари исправе на домаћем нивоу. Да би се ово правило поштовало, нормално је да се подносилац представке позове на доступна и довољна правна средства која могу да му омогуће исправку наводних повреда (видети, међу многим другим ауторитетима, *Asseenov и други против Бугарске*, 28. октобар 1998. године, став 85., *Извештаји о пресудама и одлукама 1998-VIII*).

40. Ако се вратимо на предметни случај, Суд констатује да се подносилац представке није жалио на повреду претпоставке невиности ни у жалби ни у накнадном захтеву поднетом у прекршајном поступку (видети ставове 11-15 у горњем тексту). Овај део представке је стога недопуштен због неисцрпљивања домаћих правних средстава, и мора се, као такав, одбацити према члану 35. ст. 1 и 4. Конвенције.

3. У вези са притужбом према члану 1. Протокола број 1

41. Суд примећује да притужба подносиоца представке није очигледно неоснована у смислу члана 35. став 3. (а) Конвенције. Он даље примећује да није недопуштена ни по неком другом основу. Због тога се мора прогласити допуштеном.

Б. Основаност (у вези са притужбом према члану 1. Протокола број 1)

1. Наводи странака

42. Подносилац представке је поново потврдио своју притужбу.

43. Он је додао да одузимање његовог возила није оправдано с обзиром на чињеницу да његова кривица за царински прекршај није утврђена у парничном поступку, као и да је непропорционално с обзиром да је предметно возило користио за обезбеђење средстава за живот као таксиста.

44. Подносилац представке је изнео да је он увезао аутомобил у Србију потпуно у складу са прописима важећим у то време. Хиљаде других аутомобила је увезено на исти начин.

45. Најзад, подносилац представке је приметио да је између 2000. године и 2004. године више пута пререгистровао аутомобил у Србији, код полиције, и да није имао никаквих проблема.

46. Влада је прихватила да би притужбу подносиоца представке требало разматрати у оквиру члана 1. Протокола број 1.

47. Његов аутомобил је, међутим, одузет у складу са законом у светлу очигледног царинског прекршаја. Небитно је што кривица подносиоца представке није званично утврђена за овај прекршај у прекршајном поступку, пошто је члан 204. став 2. Царинског закона из 1992. године предвиђао, између осталог, да се возило употребљено за извршење царинског прекршаја може одузети чак и када, из законских разлога, против починиоца не може да се покрене поступак, изузев у случајевима апсолутне застарелости. У случају подносиоца представке није било апсолутне застарелости, а подносилац

представке је у сваком случају накнадно осуђен у кривичном предмету на основу истих чињеница.

48. Влада је даље учила да је одизумање возила од подносиоца представке имало за циљ обезбеђење плаћања пореза/увозних дажбина и извршење казне, у смислу чл. 1. и 2. Протокола број 1.

49. Најзад, Влада је изнела да је спорно одузимање возила предузето у легитимном јавном интересу, тј. ради сузбијања кријумчарења, и тврдила да она има широк простор за процену с тим у вези, наводећи обимну судску праксу Суда.

2. Оцена Суда

50. Суд подсећа да члан 1. Протокола број 1 гарантује у суштини право на имовину и и садржи три различита правила. Прво, које је изражено у првој реченици првог става и опште је природе, утврђује начело мирног уживања имовине. Друго правило, у другој реченици истог става, покрива лишавање имовине под одређеним условима. Треће, садржано у другом ставу, признаје да државе уговорнице имају право, између осталог, да контролишу коришћење имовине у складу са општим интересом. Друго и треће правило, која се односе на посебне случајеве мешања у право на мирно уживање имовине, треба тумачити у светлу општег начела утврђеног првим правилом (видети, међу многим другим ауторитетима, *Draon против Француске* [ВВ], број 1513/03, став 69., 6. октобар 2005. године).

51. Предметна имовина у конкретном случају је било возило подносиоца представке које је одузето одлуком управних органа, касније потврђеном од стране Врховног суда. Странке не споре да је одузимање возила представљало мешање у право подносиоца представке на имовину, и да се према томе примењује члан 1. Протокола број 1. Преостаје да се утврди да ли је та мера обухваћена првим или другим ставом тог члана.

52. Суд подсећа на његов доследан приступ да мера одузимања, иако заиста укључује лишавање имовине, и поред тога представља контролу коришћења имовине у смислу другог става члана 1. Протокола број 1 (видети *Riela и други против Италије* (одлука), број 52439/99, 4. септембар 2001. године; *Arcuri и други против Италије* (одлука), број 52024/99, ЕЦХР 2001-VII; *C.M. против Француске* (одлука), број 28078/95, ЕЦХР 2001-VII; *Air Canada против Уједињеног Краљевства*, 5. мај 1995. године, став 34., серија А број 316-А; и *AGOSI против Уједињеног Краљевства*, 24. октобар 1986. године, став 34., серија А број 108). Према томе, он сматра да се исти приступ мора следити и у предметном случају.

53. Суд даље констатује да је одузимање возила, упркос непостојања осуде у прекршајном поступку, било засновано на члану 204. став 2. Царинског закона из 1992 . године (видети став 24 у горњем тексту), а у вези са чланом 199. истог закона, чланом 48. Закона о прекршајима којима се повређују савезни прописи из 1977 . године, и/или чланом 69. став 7. Закона о прекршајима из 1989. године који је измењен 2004. године (видети ставове 23 и 25-27 у горњем тексту). Штавише, Суд прихвата да је мешање тежило легитимном циљу у општем интересу, наиме спречавању неконтролисане регистрације возила увезених из иностранства.

54. Према томе, једино преостало питање које треба да се утврди је да ли је постојао разуман однос сразмерности између средстава које су органи

употребили да би тај циљ постигли и заштите права подносиоца представке на мирно уживање имовине.

55. Суд, с тим у вези, прво констатује да је возило подносиоцу представке одузето у оквиру прекршајног поступка иако је тај поступак окончан због застарелости, а да кривица подносиоца представке за прекршај није утврђена (видети ставове 8-15 у горњем тексту).

56. Друго, ово одузимање возила је потврђено по жалби, а аутомобил је продат трећим лицима, пре него што је подносилац представке осуђен у посебном кривичном поступку на основу истих чињеница (*исто*, видети и ставове 21 и 22 у горњем тексту)

57. Треће, ни у једној фази прекршајног поступка није било позивања на кривичне оптужбе против подносиоца представке (видети ставове 8-15 у горњем тексту).

58. Четврто, сама кривична осуда није садржала налог да се подносиоцу представке аутомобил одузме иако је кривични суд могао такође донети одлуку с тим у вези (видети ставове 21, 22, 29 и 30. у горњем тексту).

59. Пето, таква могућност није разматрана у прекршајном поступку нити је домаће право предвиђа, односно да ли је легитимни циљ Тужене државе, тј. спречавање неконтролисање регистрације возила увезених из иностранства, могао такође бити постигнут неким другим средствима.

60. Најзад, чињенице да је подносилац представке зарађивао за живот као таксиста и да нема индикација да је он икада осуђен за неки други царински прекршај изгледа да су занемарене када је у питању заплена возила, као и чињеница да је возило купио од законитог власника у Немачкој. Према тој другој основи овај случај може се такође разликовати од случајева у којима се мера заплене проширила и на имовину проистеклу из кривичног дела (видети *Phillips против Уједињеног Краљевства*, број 41087/98, ст. 9-18, ЕЦХП 2001-VII), која се сматра стеченом на незаконит начин (видети *Riela* и *Arcuri*, оба цитирана у горњем тексту, и *Raimondo против Италије*, 22. фебруар 1994. године, став 29., серија А број 281-А) или је била намењена за употребу у незаконитим активностима (видети *Butler против Уједињеног Краљевства* (одлука), број 41661/98, 27. јун 2002. године).

61. У тим околностима, спорна заплена је, према мишљењу Суда, било несразмерна, тиме што је подносиоцу представке наметнула прекомеран терет.

62. Према томе, дошло је до повреде члана 1. Протокола број 1.

II. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

63. Члан 41. Конвенције предвиђа:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.”

A. Штета

64. Подносилац представке је тражио износ од укупно 26.978 евра (ЕУР) на име претрпљене материјалне штете, који укључује 5.000 евра на име стварне вредности његовог аутомобила, и још 21.978 евра на име изгубљене зараде као таксиста. У вези са овом другом сумом, подносилац представке је објаснио да му је аутомобил одузет 6. маја 2004. године. Према томе, без аутомобила је био

до 1. јануара 2008. године, када је купио други аутомобил, тј. у периоду од 1.221 дана. Пошто осигуравајућа предузећа у Србији вреднују да један такси дан за возила која чекају на поправку износи 18 евра, укупан губитак зараде за предметни период је наведених 21.978 евра.

65. Влада је оспорила ова потраживања, приметивши да она нису поткрепљена доказима, и да нису директно повезана са наводном повредом и/или да су прекомерна.

66. Суд подсећа да је принцип у вези са материјалном накнадом тај да би подносилац представке требало да буде стављен, што је више могуће, у положај у коме би он или она били да се утврђена повреда није догодила – другим речима, *restitutio in integrum*. Ово може обухватити накнаду и за стварну штету (*damnum emergens*) и губитак, или умањену добит, који се очекује у будућности (*lucrum cessans*). На подносиоцу представке је да покаже да је материјална штета настала из наводне повреде или повреда. Подносилац представке би требало да достави релевантна документа да докаже, што је више могуће, не само постојање већ и износ или висину штете. Нормално, оно што Суд досуди одражаваће у потпуности процењени износ штете. Међутим, ако стварна штета не може прецизно да се израчуна, Суд ће извршити процену на основу чињеница које има на располагању. Такође могуће је да Суд може наћи да је разумно да досуди мање од потпуног износа губитка.

67. С обзиром на горе наведено, Суд примећује да је подносилац представке за предметно возило платио ДМ 5.000 (видети став 21. у горњем тексту), тј. приближно 2.500 евра, због чега он сматра да је прикладно да му досуди тај износ за стварно претрпљени губитак.

68. У вези са изгубљеном зарадом, Суд констатује да је обрачун осигурања који је понудио подносилац представке био заснован на једној електронској поруци коју је доставило осигуравајуће друштво као одговор на претходни упит његовог адвоката. Њему је према томе недостајало и довољно детаља и и званична потврда тог предузећа. Даље, подносилац представке је навео да да није могао да зарађује за живот као таксиста док 11. јануара 2008. године није купио нов аутомобил. Међутим, остаје нејасно да ли је подносилац представке могао да купи тај аутомобил у једном тренутку раније, или је, пошто за то нема никаквих доказа, наведени аутомобил заиста купљен као што он тврди 1. јануара 2008. године. Најзад, имплицитна тврдња подносиоца представке да би, заправо, био на улици скоро сваки дан између 6. маја 2004. године и 1. јануара 2008. године не чини се реалном.

69. С обзиром на горе наведено и на основу процене да је подносилац представке, неоспорно таксиста, упркос томе претрпео извесну материјалну штету на име изгубљене зараде, Суд му досуђује износ од 5.000 евра у овом делу.

70. Подносилац представке није поднео захтев за надокнаду претрпљене нематеријалне штете. Сходно томе, Суд сматра да није овлашћен да му на име тога досуди било који износ.

Б. Трошкови

71. Подносилац представке је такође тражио 500 евра за трошкове настале пред домаћим органима, као и 1.920 евра за трошкове пред Судом.

72. Влада је ове захтеве описала као прекомерне.

73. Према пракси Суда, подносилац представке има право на накнаду трошкова само у оној мери у којој се докаже да су стварно и неопходно настали и да су оправдани у погледу износа. У конкретном случају, на основу докумената које поседује и горе наведених критеријума, као и чињенице да је подносиоцу представке већ додељено 850 евра у оквиру програма правне помоћи Савета Европе, Суд сматра да је оправдано да му се досуди додатних 700 евра за покриће трошкова по свим основама.

В. Законска камата

74. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Проглашава* притужбу према члану 1. Протокола број 1 допуштеном, а преостали део представке недопуштеним;
2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 1. Протокола број 1;
3. *Утврђује*
 - (а) да Тужена држава треба да исплати подносиоцима представке у року од три месеца од датума када ова пресуда постане правоснажна, у складу са чланом 44. став 2. Конвенције, следеће износе, који ће се претворити у српске динаре по стопи важећој на дан исплате:
 - (i) 7.500 евра (седам хиљада пет стотина евра), плус сваки порез који може бити обрачунат, на име материјалне штете;
 - (ii) 700 евра (седам стотина евра), плус сваки порез који може бити обрачунат, на име трошкова;
 - (б) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на износе наведене под (а) по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централе банке у законском периоду уз додатак од три процентна поена;
4. *Одбија* преостали део захтева подносиоца представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 12. јуна 2012. године у складу са правилом 77 ст. 2 и 3 Пословника Суда..

Stanley Naismith
Секретар

Françoise Tulkens
Председник